

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף מ"ב למסקנא

דף מ"ב ע"א

א. המכה אשה הרה ויצאו ילדיה, אם לא היה אסון באשה, משלם דמי ולדות לבעל. ואם היה אסון באשה, אם נתכון לה, חייב מיתה ופטור מדמי וולדות משום קם ליה בדרבה מיניה. ואם לא נתכוון לה, לרב אדא בר אהבה פטור ממיתה וחייב בדמי וולדות (וי"א שחייב במיתה, וי"א שגם אם פטור ממיתה פטור מדמי וולדות. עיין ברש"י).

ב. שור שנגף אשה הרה ויצאו ילדיה, למסקנת הגמרא: בין תם ובין מועד, בין אם לא היה אסון באשה ובין אם היה אסון, בין אם לא נתכוון לאשה ובין אם נתכוון, פטור מדמי וולדות. שנאמר 'בעל השור נקי', שנקי מדמי וולדות.

דף מ"ב ע"ב

א. לרבי עקיבא, שור תם שהרג עבד, אינו משלם דמי עבד, לא מגופו של שור כשקדם ושחטו, ולא מן העליה. ואע"פ שהחמירה תורה בעבד שגם אם יפה סלע משלם שלשים, אין אנו מחמירים בתם שישלם מן העליה, שנאמר 'בעל השור נקי'.

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

ב. שור שהרג את האשה נהרג, שנאמר 'כי יגח שור את איש או את אשה'. ובעל השור משלם כופר ליורשיה האחרים ולא לבעלה, שהכופר אינו משתלם אלא לאחר מיתה, ולא זכתה בו האשה מחיים, והבעל אינו יורש את אשתו בראוי לבוא לאחר מיתה.

ג. שור שהזיק את האשה, ולאחר מכן מתה, לרבי משלם נזק וצער וכו' לבעלה, כי המלוה חשובה 'מוחזק' ובעלה יורשה. ולשיטת חכמים, לרבה אם גבו מעות חשוב 'ראוי' ונותן ליורשיה האחרים, ואם גבו קרקע חשוב 'מוחזק' ונותן לבעלה, ולרב נחמן להיפך.

ד. ואם היתה האשה גרושה, משלם נזקיה ליורשיה.

ה. המכה את האשה ויצאו ילדיה, נותן נזק וצער לאשה, ודמי ולדות לבעל, ואם מת הבעל נותן דמי ולדות ליורשיו. ואין לאשה חלק בדמי וולדות, גם אם גרושה היא, או שבא עליה בזנות, שנאמר כאשר ישית עליו 'בעל האשה'.

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכתובת: 7600235@gmail.com אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו. ניתן להפיץ את הגליון בשלימותו וכצורתו וללא תמורה.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il